

**UCHWAŁA NR XL/304/2021
RADY MIEJSKIEJ W ŻYWCU**

z dnia 4 maja 2021 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Wojewody Śląskiego na uchwałę Rady Miejskiej w Żywcu wraz z odpowiedzią na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. samorządzie gminnym (Dz.U. z 2020 r. poz. 713 z późn. zm.), w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) Rada Miejska w Żywcu uchwala, co następuje:

§ 1.

Rada Miejska w Żywcu postanawia o przekazaniu skargi Wojewody Śląskiego z dnia 26 marca 2021r. na uchwałę Nr IX/64/2019 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Żywca w granicach administracyjnych wraz z odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach której treść zawiera załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Żywca

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Żywcu

Jarosław Gowin

Załącznik Nr 1 do uchwały Nr XL/304/2021

Rady Miejskiej w Żywcu

z dnia 4 maja 2021 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2
44-100 Gliwice**

Skarżący:

Wojewoda Śląski
ul. Jagiellońska 25
40-032 Katowice

Organ:

Rada Miejska w Żywcu
ul. Rynek 2
34- 300 Żywiec

Odpowiedź

na skargę Wojewody Śląskiego w Katowicach z dnia 26 marca 2021 r.

Działając w trybie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) , w imieniu Rady Miejskiej w Żywcu, przekazuję skargę Wojewody Śląskiego w Katowicach z dnia 26 marca 2021 r. , doręczoną w dniu 6 kwietnia 2021 wraz z odpowiedzią na skargę.

Jednocześnie, nie uznając zarzutów zawartych w skardze , wnoszę o jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wojewoda Śląski w Katowicach w wyniku badania legalności uchwały Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 30 kwietnia 2019 r. nr IX/64/2019 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w granicach administracyjnych, zarzucił w skardze z dnia 26 marca 2021 r.:

- 1) niezgodność pomiędzy planem miejscowym a studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Żywca,
- 2) brak spójności w oznaczeniach rysunku planu z jego opisem,
- 3) błędy w oznaczeniach rysunku planu terenów położonych w obszarach zagrożonych powodzią,
- 4) brak wyznaczenia strefy ochrony konserwatorskiej (strefa B),
- 5) brak ustaleń form ochrony dla stref ochrony konserwatorskiej układów przestrzennych (strefa B),
- 6) brak na rysunku planu niektórych stref ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych,
- 7) brak oznaczeń literowych lub cyfrowych dla niektórych wyznaczonych terenów (tereny kolejowe i drogowe),
- 8) brak w rysunku planu terenów ujętych w opisie,
- 9) wskazanie w rysunku planu terenów o tym samym symbolu w ramach jednej jednostki,
- 10) wprowadzenie sprzecznych ustaleń w ramach jednego paragrafu,
- 11) wprowadzenie różnych ustaleń dla terenu oznaczonego tym samym symbolem,
- 12) brak ustaleń wskaźników kształtowania zabudowy dla niektórych terenów,
- 13) brak w legendzie planu oznaczeń widocznych na rysunku,

14) pominięcie oznaczeń linii zabudowy w części rysunku planu.

Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności ww. uchwały i zasądzenie od gminy Żywiec kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Przedmiotowa skarga jest bezzasadna i nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Rada Miejska w Żywcu odnosi się do postawionych w skardze poszczególnych zarzutów:

Ad I – odnośnie zarzutu dotyczącego braku spójności pomiędzy planem miejscowym a studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Żywca.

Rada Miejska w Żywcu w dniu 30 kwietnia 2019 r. podjęła uchwałę nr IX/64/2019 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w granicach administracyjnych, po stwierdzeniu, że projekt planu nie narusza ustaleń Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Żywca, przyjętego uchwałą nr LXVI/480/2014 z dnia 14 października 2014 r.

Jednakże skarżący uważa, że zaskarżona uchwała narusza studium w zakresie wprowadzenia: „zakazu zabudowy mieszkaniowej w planie miejscowym w obszarze dla którego studium przewiduje rozwój funkcji mieszkaniowej i usługowej”.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego jest specyficznym dokumentem prawa miejscowego, który wyznacza kierunki rozwoju inwestycyjnego w obszarze opracowania (w tym przypadku obszaru całego miasta Żywca).

Wyznaczając kierunki rozwoju i określając dla części obszarów inwestycyjnych szerszy zakres niż tylko oznaczenie graficzne (MU- mieszkalno – usługowe) studium określiło w rozdziale IV pkt 2 części B studium możliwość lokalizacji na tych obszarach zabudowy produkcyjnej oraz rzemieślniczej.

Mając na uwadze, określone w rozdziale III części B studium, kierunki zmian w strukturze przestrzennej gminy Żywiec oraz w przeznaczeniu terenów, jak również aktualne zagospodarowanie i użytkowanie terenu, należy stwierdzić, iż kwestionowana przez skarżącego dyspozycja planistyczna spełnia zawarte w studium dyrektywy dotyczące „racjonalnego i ekonomicznego wykorzystania wartości użytkowych i technicznych istniejącego zagospodarowania” (v. rozdział III pkt. 1 ppkt 1 lit b i pkt 4 lit. a części B studium).

Każdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, mając na uwadze kierunki wyznaczone w studium, precyzuje te kierunki, uwzględniając ponadto w procesie planistycznym: wnioski mieszkańców, stan zainwestowania terenów oraz zmiany w nim zachodzące w ostatnich latach.

Dzieje się to także z poszanowaniem ustaleń planów miejscowych obowiązujących w danym obszarze przed realizacją zmian i w sposób harmonijny dopasowuje nowe przeznaczenie do wymienionych wyżej uwarunkowań.

Jednostka urbanistyczna planu miejscowego C3.3 –1PP – tereny przemysłowe, została wydzielona w omawianym terenie już w 2005 roku, przy realizacji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Żywca według nowej ustawy z dnia 27 marca 2003 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Dopuszczone w studium przeznaczenie terenu jako „zabudowy produkcyjnej” znalazło zatem odzwierciedlenie w sposobie określenia tego terenu już w latach ubiegłych i w zdecydowany sposób przesądziło o jego wykorzystaniu. Dlatego też uchwalony w 2019 r. plan miejscowy, mając na uwadze racjonalne wykorzystanie utrwalonego w poprzednich latach sposobu wykorzystania tego terenu, zachował jego pierwotne produkcyjne przeznaczenie.

Tym samym wprowadzenie w obecnym planie miejscowym funkcji mieszkalnej dla tego terenu (której nie było tam już od 2005 r.) było niecelowe, tym bardziej że nie było poparte żadnym wnioskiem o taką zmianę.

Pozostałe obszary jednostki C.3.3 dają możliwość realizacji zabudowy zarówno mieszkaniowej, jak też usługowej, jednakże wprowadzanie funkcji mieszkaniowej do precyzyjnie określonej i ugruntowanej przed laty funkcji przemysłowej jest nieuzasadnione.

Podsumowując, należy uznać że zarzut dotyczący braku wprowadzenia funkcji mieszkaniowej w terenach przemysłowych jest bezzasadny i jak wykazano powyżej, zapisy planu w tym zakresie nie są sprzeczne

z ustaleniami studium, które jedynie określa kierunki rozwoju danego obszaru inwestycyjnego z uwzględnieniem zmian zachodzących w poprzednich latach, a które są wprowadzane i doprecyzowywane właśnie ustaleniami planów przestrzennych.

Ad. II:

- pkt 1a - odnośnie zarzutu dotyczącego braku spójności w oznaczeniach rysunku planu a jego opisem:

Oznaczenie stref ochronnych linii średniego i wysokiego napięcia na rysunku planu jest jednoznaczna informacją o lokalizacji strefy. Zasady realizacji inwestycji w obszarze danej strefy są ustalane każdorazowo w procesie inwestycyjnym z administratorem sieci energetycznej i sposób ich oznaczenia w tekście i w rysunku jest w takim przypadku drugorzędny bo nie zmienia podstawowej i istotnej informacji o ich przebiegu.

Zatem oznaczenie na rysunku planu stref ochronnych linii średniego i wysokiego napięcia jednoznacznie obliguje inwestora do respektowania ich przebiegu bez względu na to czy jest to informacja czy też ustalenie planu.

Zarzut skarżącego należy uznać za nieistotny z punktu widzenia funkcjonowania planu w praktyce, gdyż podstawowa informacja o przebiegu strefy jest uwidoczniiona i w rysunku i w legendzie planu.

- pkt 1b - odnośnie zarzutu dotyczącego przyjęcia jednego znaku graficznego dla trzech różnych złóż kopalin.

Rada Miejska w Żywcu nie podziela argumentacji Skarżącego, iż zastosowano jeden znak określający granice 3 różnych złóż kopalin oraz nie ustalono sposobów ich zagospodarowania. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazano granice złóż kopalin, natomiast żaden z przepisów prawa nie określa w jaki sposób powinno się to robić - (ani ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ani rozporządzenia wykonawcze do tej ustawy). Ponadto, na etapie opiniowania i uzgadniania projektu planu organy administracji geologicznej nie zgłaszały zastrzeżeń co do zastosowanych oznaczeń. W związku z powyższym uznano, iż są one prawidłowe. Natomiast sposoby zagospodarowania złóż zostały określone przeznaczeniem terenu. Skoro granica złoża zawiera się np. w terenach zabudowy mieszkaniowej, oznacza to wprost, iż jego fragment lub całość można zabudować, natomiast, w przypadku jego eksploatacji, szczegółowe zasady i warunki jego zagospodarowania określać będzie koncesja na wydobycie kopalin.

Zarzut Skarżącego należy uznać za nieistotny – Rodzaj kopalin nie wpływa na sposób zagospodarowania terenu określonego w jego obszarze, dlatego oznaczenia graficzne zostały ujednolicone, gdyż chodzi głównie o informację o istnieniu złoża, a nie o jego charakter.

Oznaczenie takie nie wpływa negatywnie na sposób wykorzystania terenów zgodnie z ich przeznaczeniem, co zostało potwierdzone bezproblemowym funkcjonowaniem w obiegu praktyce planu miejscowego przez okres ostatnich dwóch lat.

- pkt 2 - odnośnie zarzutu dotyczącego ujęcia w wykazie terenów objętych strefą zagrożenia powodzią (§ 29zaskarżonej uchwały) terenów, które na rysunku planu znajdują się poza strefą.

Należy wyjaśnić, że tereny położone w obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zostały wymienione w §29 zaskarżonej uchwały, do którego omyłkowo wpisano teren C5.3- 6UU1 zamiast 7UU1 (błąd literowy) oraz C5.3 – 9MN2 zamiast 10MN2 (błąd literowy), jednakże rysunek planu jednoznacznie określa obszary objęte strefami zagrożenia powodzią.

Zatem jeżeli jednostki 7UU1 i 10MN2 są objęte tą strefą na rysunku planu, to określone w § 30 zaskarżonej uchwały nakazy i ograniczenia dotyczą także tych jednostek.

Analogicznie jednostki 6UU1 i 9MN2 nie objęte strefą zagrożenia powodzią na rysunku planu, nie muszą spełniać wymogów § 30 uchwały bo nie są położone w tej strefie.

Natomiast tereny wymienione w §29 uchwały, a leżące w jednostce B2.2 – 1MN1 oraz 6MN1 są tam umieszczone prawidłowo, gdyż są one objęte częściowo obszarem zagrożenia powodzią i jest to uwidocznione na rysunku planu (w rejonie ul. Isep) czego skarżący nie zauważył.

Zarzut o braku możliwości identyfikacji terenów położonych w strefie zagrożenia powodzią nie jest uzasadniony, gdyż to rysunek planu w tym zakresie jednoznacznie tę przynależność określa, a tereny

wymienione w §29 uchwały jedynie stanowią wykaz terenów bez precyzyjnego określenia konkretnej działki czy nieruchomości.

Błąd, który powstał przy edycji tekstu uchwały nie jest zatem istotny z punktu widzenia możliwości dokładnej identyfikacji terenów zagrożonych powodzią poprzez weryfikację dwuetapową, jaką jest tekst i rysunek planu.

- pkt 3 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku oznaczenia graficznego strefy ochrony konserwatorskiej układów przestrzennych (strefa B) w jednostce A9.1 -1UU2:

Istotnie na rysunku planu brak jest oznaczenia graficznego, określającego granicę strefy ochrony konserwatorskiej dla terenu A9.1- 1UU2 .

Jednak teren A9.1 -1UU2 obejmuje tylko i wyłącznie kościół Chrystusa Króla wraz z otoczeniem. Cały teren 1UU2 dotyczy tylko tego niewielkiego obszaru wydzielonego i ogrodzonego.

Zatem zakres terenu objętego strefą „B” ochrony konserwatorskiej wymienionej w §21 pkt 1 uchwały, a mówiący min. o budynku kościoła Chrystusa Króla wraz z otoczeniem ,dotyczy tym samym całego terenu oznaczonego 1UU2, gdyż jest to właśnie teren kościoła wraz z otoczeniem.

W tym kontekście brak graficznego oznaczenia samej strefy jest nieistotny z użytkowego punktu widzenia, gdyż nie ma możliwości popełnienia pomyłki przy określaniu strefy ochrony, która jest tożsama z terenem oznaczonym indywidualnie, jako 1UU2 i nie obejmuje innych nieruchomości – prócz obszaru kościoła z jego otoczeniem.

- pkt 4 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku spójności pomiędzy tekstem i rysunkiem planu w kontekście wyznaczonych stref ochrony konserwatorskiej układów przestrzennych (strefa B): Zgodnie z zapisami zaskarżonego planu miejscowego obiekty wyznaczone w §21 uchwały (strefy ochrony konserwatorskiej układów przestrzennych – strefy B) i oznaczone na rysunku planu, mają określone zasady zagospodarowania w §23 uchwały, dotyczące zarówno obszarów, jak i obiektów objętych strefą B-ochrony konserwatorskiej układów przestrzennych.

Zarzut jest niezrozumiały, gdyż jak wspomniano powyżej dla obiektów i obszarów objętych strefą ochrony konserwatorskiej układów przestrzennych (strefa B) zawarto w §23 uchwały ustalenia zawierające nakazy, zakazy i dopuszczenia, które określają sposób działań inwestycyjnych w tej strefie i nie są to ustalenia pozorne.

- pkt 5 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku na rysunku planu wszystkich stref ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych (strefa W):

Strefy ochrony konserwatorskiej stanowisk archeologicznych wyznaczono zgodnie z materiałami pozyskanymi od Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w trakcie realizacji planu przestrzennego. Zostały one naniesione na rysunek planu zgodnie ze wskazaniem Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, a następnie z nim uzgodnione. Część z nich pokrywa się wzajemnie, co zostało opisane w tekście planu w §25 uchwały: góra Grojec – strefa W pokrywa się ze strefą A (AZP 111491, AZP 111492) oraz układ urbanistyczny Żywca i Stary Zamek – strefa W pokrywa się ze strefą A (AZP 1104919, AZP 110491). Zapisy tekstowe planu odnoszą się wprost do rysunku.

Dla właścicieli terenu istotna jest informacja, czy tego typu stanowisko występuje na działce, czy też nie, ponieważ niesie to określone konsekwencje na etapie starania się o pozwolenie na budowę i w trakcie realizacji procesu budowlanego. To, czy stanowisko to ślad osadniczy nowożytny czy średniowieczny ma drugorzędne znaczenie.

Zarzut nie jest istotny dla poprawności uchwały.

- pkt 6. - odnośnie zarzutu dotyczącego braku oznaczeń literowych lub cyfrowych terenów w kolorze białym i granatowym:

Zgodnie z oznaczeniem na legendzie planu, kolor granatowy oznacza tereny kolejowe (tereny zamknięte), dla których nie ustala się zasad zagospodarowania.

Granice jednostek urbanistycznych nie stanowią linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. W związku z czym tereny komunikacji kołowej (kolor biały) nie są rozdzielane granicami jednostek urbanistycznych (pomocniczych), mogą posiadać swoje

oznaczenie na terenie innej jednostki urbanistycznej, gdyż stanowią kontynuację terenu o tym samym przeznaczeniu i zasadach zagospodarowania.

Zarzut dotyczący braku oznaczeń literowych terenów zamkniętych, dla których zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie określa się zasad zagospodarowania nie jest istotny, gdyż nie ma znaczenia jak oznakowane byłyby te tereny, skoro nie ustala się dla nich indywidualnych zasad zagospodarowania, a są one uwidocznione w rysunku, jak też w legendzie planu.

- pkt 7 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku terenów oznaczonych jako 1UU1 i 2UU1 w jednostce C2.1:

Wskazane tereny 1UU1 i 2UU1 w rzeczywistości znajdują się w jednostce urbanistycznej C2.1, która jest „podzielona” przez tereny kolejowe (tereny zamknięte) oraz elementy pasa drogowego. W związku z powyższym może to wpływać na czytelność rysunku, jednakże nie stwarza to trudności interpretacyjnych organom administracji architektoniczno – budowlanej, gdyż jednostki 1UU1 i 2UU1 są umieszczone w tekście planu prawidłowo w jednostce C2.1. (§ 113 uchwały).

Pomimo iż w rysunku planu ciągłość jednostki C2.1 została przerwana (wąski teren w którym stykają się ze sobą tereny kolejowe i droga) przynależność terenów 1UU1 i 2UU1 do tej jednostki jest jednoznaczna gdyż w sąsiedztwie występuje tylko jednostka C2.2 która nie zawiera żadnych terenów oznaczonych jako UU zatem wyklucza się możliwość popełnienia pomyłki.

Natomiast w jednostce C5.2 znajduje się teren oznaczony symbolem 1US1. Jest on wyznaczony nad terenem o symbolu 2MN1, u zbiegu rzek Soły i Koszarawy i jest czytelnie oznaczony na rysunku planu, co zostało pominięte przez skarżącego.

Zarzut jest nieistotny z punktu widzenia funkcjonowania planu w praktyce, co zostało potwierdzone bezproblemowym funkcjonowaniem w praktyce planu miejscowego przez okres ostatnich dwóch lat.

- pkt 8 - odnośnie zarzutu dotyczącego dwukrotnego wskazania na rysunku planu terenu 2MN1.

Na rysunku planu oznaczono dwukrotnie teren o symbolu 2MN1, ponieważ jest to ten sam teren który jest rozległy (nie jest rozdzielony ani linią rozgraniczającą ani innym terenem).

Wrażenie takie może sprawiać skarpa (wrysowana na mapie zasadniczej stanowiącej podkład geodezyjny planu) biegnąca fragmentarycznie pomiędzy terenami oznaczonymi symbolami ZP1 i 3UU1, w poprzek terenu 2MN1- nie jest to jednak linia rozgraniczająca tereny o różnym przeznaczeniu.

Umieszczenie dwukrotnie oznaczenia rozległego terenu o tym samym przeznaczeniu nie jest błędem lecz zamierzonym i dopuszczalnym zabiegiem informacyjnym.

Ad III:

- pkt 1-4 i pkt 6-9 - odnośnie zarzutu dotyczącego wprowadzenia sprzecznych ustaleń w ramach jednego paragrafu.

Zapis kwestionowany przez Skarżącego jest zapisem celowym i w żaden sposób nie powoduje wykluczenia innych ustaleń w nim zawartych. Wyraz: „tylko” w opisie do wybranych jednostek urbanistycznych jest użyty wraz z wyrazem: „dopuszcza się” i ma na celu umożliwienie lokalizacji samego przeznaczenia dopuszczalnego w obrębie danego terenu (terenów), np. lokalizację zabudowy usługowej na terenach zabudowy śródmiejskiej. Zabieg ten zastosowano z uwagi na specyficzny, zróżnicowany i często już istniejący charakter niektórych terenów w mieście Żywcu, a co za tym idzie sposobów ich zagospodarowania ściśle związanych z ich położeniem.

Należy zaznaczyć, że w poprzednich planach miejscowych tereny te funkcjonowały jako tereny o funkcji równorzędnej np. MN/UU czyli mieszkalno – usługowej, gdzie funkcja mieszkalna oraz usługowa były sobie równe. W obecnym planie wymagane było, aby w terenach określić jedną wiodącą funkcję. Wprowadzenie pozostałych funkcji będących równorzędnymi w poprzednim planie jako funkcji uzupełniających czyli dopuszczalnych ograniczało możliwość ich realizacji jako takich do 49% funkcji podstawowej (zgodnie z definicją zawartą w §3 pkt 5 Uchwały Nr IX/64/2019r.).

W związku z powyższym wyraz: „tylko” w opisie do wybranych jednostek urbanistycznych jest wyraźnie i w sposób celowy użyty, wraz z wyrazem: „dopuszcza się” i ma na celu umożliwienie lokalizacji samego

przeznaczenia dopuszczalnego w obrębie danego terenu (terenów), jako równorzędnego i nie wyklucza możliwości realizacji pozostałych wymienionych w opisie terenu funkcji.

To oznacza, że dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej dopuszcza się lokalizację tylko zabudowy usługowej. Znaczy to, iż można na tym terenie lokalizować tylko przeznaczenie dopuszczalne, z pominięciem podstawowego przeznaczenia terenu. Zapis ten nie wyklucza zatem możliwości realizacji funkcji podstawowej, a jedynie ją poszerza.

Zarzut nie jest istotny z punktu widzenia funkcjonowania planu w praktyce, co zostało potwierdzone bezproblemowym funkcjonowaniem planu przez okres ostatnich dwóch lat i nie budziło wątpliwości ani mieszkańców ani organów administracji architektoniczno – budowlanej.

- pkt 5 - odnośnie zarzutu dotyczącego wyznaczenia dwóch różnych terenów oznaczonych tym samym symbolem.

Należy przyznać, że wystąpił błąd literowy. Biorąc jednak pod uwagę logikę numeracji w obrębie jednostki A 6.2 teren oznaczony symbolem 1MN2 położony w południowej części tej jednostki powinien mieć symbol 6MN2 (analogicznie w tabeli). Natomiast w tabeli dotyczącej jednostki urbanistycznej A 6.3 kolejny teren też powinien mieć oznaczenie 2UU2, zgodnie z logiką i kolejnością stosowanej numeracji - ponieważ użyto oznaczeń jedno pod drugim, logiczne jest że przy błędzie literowym oznaczenie umieszczone poniżej dotyczy jednostki 2UU2 (umieszczonej na rysunku planu) a nie 1UU1 (którą opisano wcześniej). Pozostawienie zapisu w takiej formie jednoznacznie określa które oznaczenie winno być odniesione do danego terenu i nie stanowi problemu przy jego identyfikacji.

Zarzut nie jest istotny, gdyż nie ma możliwości popełnienia pomyłki z uwagi na zachowanie tych samych oznaczeń w rysunku i tekście planu oraz tej samej kolejności ich wpisywania.

Ad IV:

- pkt 1 - odnośnie zarzutu dotyczącego pominięcia w wykazie terenów objętych strefą zagrożenia powodzią (§ 29 zaskarżonej uchwały) terenów które na rysunku planu znajdują się w tej strefie:

Wyjaśnienie tego problemu zostało zawarte w punkcie Ad II Pkt 2 niniejszego załącznika.

Obszary, na których obowiązują ograniczenia związane z ich położeniem w obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zostały wyznaczone w oparciu o aktualne mapy ryzyka powodziowego. Ograniczenia nałożone w zaskarżonym planie miejscowym na objętych nimi terenach zostały wprowadzone na skutek uzgodnień dokonanych ze stosownymi organami administracji publicznej.

Według wytycznych tych organów rysunek planu z oznaczonymi strefami dotyczącymi terenów zagrożonych powodzią jednoznacznie określa te tereny. Zatem jeżeli jednostka 7UU1 jest objęta tą strefą na rysunku planu to określone w § 30 uchwały nakazy i ograniczenia dotyczą także tej jednostki.

omyłka w wymienieniu jednostki 6UU1 zamiast 7UU1 w zestawieniu (§ 29 uchwały) nie wpływa na ich rzeczywiste położenie i oznaczenie w rysunku planu i tym samym prawidłowe zastosowanie ograniczeń wynikających z § 30 uchwały.

Błąd który powstał przy edycji tekstu uchwały nie wpływa zatem w istotny sposób na możliwość dokładnej identyfikacji terenów zagrożonych powodzią poprzez weryfikację dwuetapową, jaką jest tekst i rysunek planu.

Pozostawienie oznaczenia w dotychczasowej formie nie stwarza wątpliwości, co do jego jednoznacznej identyfikacji i zalecanych ograniczeń lub ich braku, co potwierdza bezproblemowe funkcjonowanie planu przez dwa lata.

- pkt 2 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku indywidualnych wskaźników kształtowania zabudowy dla terenów S2.7-2UU2 oraz A6.3 – RU:.

Tereny wskazane w skardze Wojewody, dla których faktycznie nie określono parametrów zabudowy, oznaczone symbolami S2.7- 2UU2 i A6.3-1RU obejmują odpowiednio: kościół św. Krzyża wraz z cmentarzem i figurą św. Nepomucena, wpisany do rejestru zabytków Województwa Śląskiego (S2.7-2UU2), oraz stawy hodowlane położone w bezpośrednim sąsiedztwie dworu w Moszczanicy (A6.3- 1RU). Z uwagi na to, że kościół św. Krzyża wraz z cmentarzem i figurą, objęte są ścisłą ochroną na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tj. Dz. U. z 2021 r.

poz. 710), jakiegokolwiek prace (w tym budowlane) prowadzone na terenie oznaczonym symbolem S2.7-2UU2 prowadzone będą w oparciu o przepisy odrębne. W związku z powyższym odstąpiono w planie od określania parametrów i wskaźników zabudowy, gdyż uznano, iż jest to niecelowe. Należy podkreślić, że Wojewódzki Konserwator Zabytków, uzgadniając zaskarżony plan nie wniósł zastrzeżeń do braku tych wskaźników.

Natomiast w terenie oznaczonym symbolem A6.3 -1RU (stawy hodowlane) obowiązuje (zgodnie z zapisami §52uchwały) zakaz zabudowy. W związku z zakazem zabudowy określenie parametrów zabudowy stało się bezprzedmiotowe.

Zarzuty nie są istotne z punktu widzenia realizacji planu, gdyż w przypadku obiektu wpisanego do rejestru zabytków ustalanie parametrów mogłoby wręcz kolidować z ideą ochrony zabytku, dlatego też decyzję o możliwościach inwestycyjnych każdorazowo podejmuje Wojewódzki Konserwator Zabytków.

Natomiast zarzut dotyczący braku wskaźników zabudowy dla terenu, w którym jest zakaz zabudowy jest bezzasadny.

- pkt 3 - odnośnie zarzutu dotyczącego wyznaczenia terenów bez oznaczeń literowych lub cyfrowych:

Wyjaśnienie tego problemu zostało już zawarte w punkcie Ad II - pkt 6 niniejszego załącznika do uchwały.

Zgodnie z oznaczeniem na legendzie planu, kolor granatowy oznacza tereny kolejowe (tereny zamknięte), natomiast granice jednostek urbanistycznych nie stanowią linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. W związku z czym tereny komunikacji kołowej (kolor biały) nie są rozdzielane granicami jednostek urbanistycznych (pomocniczych). Mogą posiadać swoje oznaczenie na terenie innej jednostki urbanistycznej, gdyż stanowią kontynuację terenu o tym samym przeznaczeniu i zasadach zagospodarowania.

Natomiast linia utworzona z gwiazdek koloru zielonego stanowi element mapy zasadniczej (podkład geodezyjny) i informuje o istniejącym zadrzewieniu (drzewa iglaste). Została ona mylnie odczytana przez Skarżącego, jako „strefa”. W tym obszarze zadrzewienie jest zlokalizowane wzdłuż ogrodzenia, co może sugerować istnienie jakiejś strefy. Oznaczenie to (gwiazdka oznaczająca drzewo) jako element podkładu mapowego występuje na całym obszarze objętym planem w formie mniej lub bardziej punktowej i nie jest elementem planu.

Zatem zarzut dotyczący braku oznaczeń literowych terenów zamkniętych, dla których zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie określa się zasad zagospodarowania, nie jest istotny, gdyż nie ma znaczenia jak oznakowane byłyby te tereny, skoro nie ustala się dla nich indywidualnych zasad zagospodarowania, a są one uwidocznione i czytelne tak w rysunku, jak też w legendzie planu.

Kwestię mylnego odczytania przez Skarżącego oznaczeń podkładu mapowego, jako elementów planu wyjaśniono powyżej.

- pkt 4 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku oznaczenia jednostki dla terenów oznaczonych, jako 1UU1 i 2UU1:

Wymienione w skardze tereny oznaczone symbolami 1UU1 i 2UU1 znajdują się w jednostce urbanistycznej C2.1 (a nie C2.2), co zostało ujęte w wyjaśnieniu dla punktu Ad II pkt 7 niniejszej odpowiedzi na skargę.

Pomimo, iż w rysunku planu ciągłość jednostki C2.1 została przerwana (wąski teren w którym stykają się ze sobą tereny kolejowe i droga) przynależność terenów 1UU1 i 2UU1 do tej jednostki jest jednoznaczna gdyż w sąsiedztwie występuje tylko jednostka C2.2, która nie zawiera żadnych terenów oznaczonych, jako UU. Zatem wyklucza się możliwość popełnienia pomyłki.

Zarzut jest nieistotny z punktu widzenia funkcjonowania planu w praktyce, co zostało potwierdzone bezproblemowym funkcjonowaniem planu miejscowego przez okres ostatnich dwóch lat.

- pkt 5 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku indywidualnych wskaźników kształtowania zabudowy dla terenów C2.2 -1PP:

Należy wyjaśnić , że teren położony w jednostce urbanistycznej C2.2 oznaczony symbolem 1PP jest specyficznym terenem położonym w bezpośrednim sąsiedztwie Jeziora Żywieckiego i obejmuje swoim zasięgiem obszar wykorzystywany przez istniejącą kopalnię kruszyw. Zlokalizowane są na nim maszyny

i urządzenia wykorzystywane do pozyskiwania kruszywa, place składowania kruszyw, a także tymczasowe obiekty budowlane stanowiące zaplecze socjalne. Część tego terenu stanowią wyrobiska na stałe zalane wodą. Z uwagi na specyficzny charakter zagospodarowania terenu (głównie urządzenia wydobywcze bez zabudowy) i jego położenie, sytuowanie zabudowy jest w nim praktycznie niemożliwe. Dlatego też we wskaźniku zabudowy ustalono taki parametr pomimo iż z racji funkcji jest to teren oznaczony jako PP- teren przemysłowy.

Osobną kwestię stanowią postanowienia koncesji na wydobycie kopalin i określone w niej kierunki rekultywacji terenu. Mając powyższe na uwadze odstąpiono od określania parametrów i wskaźników zabudowy.

Zarzut nie jest istotny, gdyż z powodu specyfiki terenu oraz braku możliwości realizacji zabudowy, wskaźnik określający ten parametr (pow. zabudowy – 0%) oraz pozostałe z niego wynikające parametry: wysokość zabudowy, wysokość kalenicy, szerokość elewacji frontowej, zostały pominięte i nie powodują braku możliwości funkcjonowania tego terenu jako obszaru wydobycia kruszywa.

- pkt 6 - odnośnie zarzutu dotyczącego braku linii zabudowy w niektórych terenach inwestycyjnych:

W planie zostały określone nieprzekraczalne linie zabudowy tam, gdzie znajduje to uzasadnienie. W przypadku terenów, które są objęte ochroną w postaci np. wpisu do rejestru zabytków, jako założenia, czy jako chroniony układ urbanistyczny, kształtowanie potencjalnej zabudowy wynika wprost z wytycznych konserwatorskich (przepisy odrębne). Natomiast w przypadku terenów zabudowanych i zagospodarowanych, w sposób często przypadkowy, kształtowanie „na siłę” jakiegokolwiek linii zabudowy jest bezzasadne, ponadto mocno ograniczałoby prawa właścicieli nieruchomości, gdyż część zabudowy musiałaby znaleźć się poza linią, co skutkowałoby koniecznością wyburzenia części obiektów znajdujących się poza nią.

Intencją stosowania linii zabudowy jest uporządkowanie, spójność zagospodarowania obszaru. Jeśli więc nie da się tego zrobić w sposób racjonalny jej rysowanie nie znajduje uzasadnienia. Ponadto z przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie wynika, że należy określić linię zabudowy dla wszystkich terenów objętych planem i posiadających prawo zabudowy.

Zgodnie z orzeczeniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 września 2012 (sygn. NSA II OSK 1343/12) zapis art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „(...) należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w planie przewiduje się teren przeznaczony do zabudowy, to obowiązkowo należy określić parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu (zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu), przy czym można do tego użyć takiego parametru kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, jak linia zabudowy.” W związku z czym stosowanie linii zabudowy dla wszystkich terenów przeznaczonych w planie do zabudowy nie jest obligatoryjne.

W związku z powyższym, w terenach w których linia zabudowy z podanych powyżej powodów nie została wyznaczona, określono inne parametry kształtowania zabudowy i tym samym spełniono wymóg - stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 6 upzp, w którym wymieniono szereg elementów kształtujących zabudowę oraz jej wskaźniki przy czym linia zabudowy jest jednym z tych elementów.

Zarzut nie jest istotny, gdyż dotyczy elementu (linii zabudowy), który został pominięty tylko w tych obszarach, w których zabudowa jest regulowana przez przepisy odrębne - strefy ochrony konserwatorskiej lub teren jest ukształtowany z racji już występującej zabudowy.

Drobne nieistotne rozbieżności, które wystąpiły pomiędzy oznaczeniem rysunku, legendy czy tekstu planu, nie stwarzają problemów interpretacyjnych o czym świadczy bezproblemowe funkcjonowanie planu w praktyce.

Miejscowy Plan zagospodarowania Przestrzennego miasta Żywca jest sporządzany dla obszaru całego miasta i funkcjonuje od 2005r uchwałą nr XLVII/406/2005 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 21 marca 2005r. Zmiana uchwałą nr XI/83/2011 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 30 czerwca 2011r., uchwałą nr LIII/377/2013 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 28 listopada 2013 r., oraz zaskarżoną uchwałą nr IX/64/2019 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 30 kwietnia 2019 r., zmiany planu miały na celu realizację składanych wniosków mieszkańców, ale też stworzenie przepisu, który byłby czytelny i przejrzysty w swoich ustaleniach.

Zakres planu miejscowego miasta Żywca obejmuje duży obszar - 5040, 2 ha o bardzo zróżnicowanym charakterze, dlatego pomimo dołożenia wszelkich starań nie udało się uniknąć błędów, które pojawiają się przy każdym tak obszernym, złożonym i skomplikowanym opracowaniu.

Należy jednak podkreślić, że błędy te jak wykazano powyżej, nie są istotne i nie niosą ze sobą problemów interpretacyjnych planu co wymuszałoby konieczność jego uchylecia.

Zaskarżony plan funkcjonuje dwa lata i dotychczas nie stwarzał trudności interpretacyjnych organom administracji architektoniczno -budowlanej.

Również mieszkańcy miasta Żywca nie zgłaszają wątpliwości do planu.

Mając powyższe na uwadze Rada Miejska w Żywcu wnosi jak na wstępie.

W załączeniu:

- odpis odpowiedzi na skargę - 2 egzemplarze,
- skarga wniesiona przez Wojewodę Śląskiego w Katowicach z dnia 26 marca 2021 r,
- uchwała nr XL/304/2021z dnia 04 maja 2021 r w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Wojewody Śląskiego wraz z odpowiedzią na skargę,
- zaskarżona uchwała nr IX/64/2019 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 30 kwietnia 2019 r.,
- załącznik do uchwały nr IX/64/2019 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 30 kwietnia 2019 r. – rysunek planu w skali 1:2000 – 49 kart
- dokumentacja prac planistycznych do uchwały nr IX/64/2019 Rady Miejskiej w Żywcu z dnia 30 kwietnia 2019 r. – 5 segregatorów.

Uzasadnienie
do uchwały XL / 304 / 2021 Rady Miejskiej w Żywcu
z dnia 4 maja 2021 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Wojewody Śląskiego wraz z odpowiedzią na skargę.

Rada Miejska w Żywcu podjęła w dniu 30 kwietnia 2019 r. uchwałę Nr IX/64/2019 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Żywca w granicach administracyjnych.

W dniu 6 kwietnia 2021 r. do Rady Miejskiej w Żywcu wpłynęła skarga Wojewody Śląskiego z dnia 26 marca 2021 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na uchwałę Nr IX/64/2019 z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Żywca w granicach administracyjnych, zawierająca wniosek o stwierdzenie jej nieważności w całości.

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U z 2019 r. poz. 2325 z późn.zm.) organ którego działanie jest przedmiotem skargi, winien przekazać skargę wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę Sądowi w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia.

Tym samym podjęcie niniejszej uchwały której załącznikiem jest treść odpowiedzi na skargę, w której Rada Miejska w Żywcu nie podziela zarzutów skargi, jest wymagane, celem wypełnienia obowiązku ustawowego nałożonego na organ stanowiący gminy